

З вікна видніють із-під снігу дахи
і з цегли в сажі виводи;
з них лине дим, неначе чорні птахи
або мов гуки череди.

В кімнаті душно, і в повітрі висне
накурений, тягучий чад,
і хлопці, лежні, голосно навмисне
говорять про масних дівчат.

А я біля розпеченої груби
схилияюся до ніг своїх,
та що й кажу, шепочучи крізь зуби:
— „Коли я виреуся від них?“

Я дома був, мов раб у Сіракузах,
і Відень був мені не друг,
і тільки давня українська Муза
гляділа здалеку мій дух.

Але тепер вже до чиєї хати
її покличу я у кут,
де не чекають дикі меценати
на збільшовичений свій суд?

Бо від розмов і димного наркозу,
як від зміїного жала,
зів'яв страждаючи у мене розум
і глухне в обводі чола.

І я вже і не знаю: чи за скелі
хилити голову вітрам,
чи освіжити думи невеселі
водою з першого відра? . . .

Але моя, Царице Превелика,
не покидай мене, хоч ти,
і в дерев'яних навіть черевиках
наважся стежку перейти ...

Я жду тебе і в лісі, і у місті,
і в селях, де шумлять сади,
з одним бажанням, як завжди без вісти,
ох, Музо рідная, прийди!